Naar jeg nu til Slut vil ønske Landsforbundets Medlemmer et glædeligt Nytaar med Tak for godt Samarbejde i det gamle, vil jeg haabe, at de ikke vil lade sig hæmme i Arbejdet for vor Sag, hverken af Kritiken fra uforstaaende Kvinders Side eller af den Medfart, som Mændene — gennem Landstingets Forhandlinger 30te Marts — gav den. Gid begge Dele maa virke opstrammende paa os og vort Arbejde.

Lad os vise, at vort Krav ikke er et svagt Væsen, men at det kan overleve og overvinde adskillige Spande koldt Vand. Vort Arbejde i dette Aar skal gaa ud paa mere og mere at aabne danske Kvinders Øjne for Borgerrettens Betydning og deres Øren for selv den svageste Lyd fra det mangeartet sammensatte Samfundsmaskineri.

Glædeligt Nytaar!

Aalborg, d. 19.-12.-11.

Johanne Rambusch.

Kvinderne og Pressen.

Det ihærdige Arbejde, som Landsforbundet i de senere Aar har gjort for at sprede social og politisk Oplysning blandt Landets Kvinder, har jo ogsaa undertiden fundet Vej til Dagspressens Spalter og dér mødt Sympathi og Anerkendelse. Flere af Landsforbundets dygtigste Kræfter har gjort et stort Arbejde for stadig at holde det avislæsende Publikum underrettet om Kvindernes Arbejde og Agitation og om de Fremskridt i social og økonomisk Henseende, som er kommet Kvinderne tilgode. Pressen er en Magt, en stor Magt, som Kvinderne vel véd, at de ikke kan undvære, og der bør derfor rettes en Tak til alle de af Landets Redaktører, der har vist Landsforbundets Arbejde Velvilje og ydet det Støtte.

Men samtidig maa det dog ogsaa siges, at der i Bladenes — og maaske særligt i Hovedstadsbladenes Spalter — ret ofte anslaas en Tone overfor Kvinderne og deres offentlige Optræden, en Tone, som røber, at Spotten og Latteren endnu har frit Slag overfor Kvinder. Kvinderne forstaa fuldt vel, at Spot og Latter er fortræffelige Tugtemidler og ønsker sig ikke heller unddraget disse, saasnart deres Optræden fortjener det, men det maa paa den anden Side kunne forlanges, at disse Midler ikke anvendes overfor dem i hverken større eller mindre Omfang end de anvendes overfor Mænd.

»Naar Damerne fører Krig« fandtes for nylig som Overskrift over en Artikkel i et af Københavns mest udbredte Dagblade; Artiklen indeholdt to særdeles velskrevne, forstandige Svar til Fru Emma Gad i Anledning af en Kronik, hun havde skrevet i samme Blad, og hvori hun paa en mere ondsindet end forstandig Maade satiriserede over »kvindelige Forsamlinger«.

Der var intet, absolut intet i de to Svar, der berettigede til den overlegne, mandfolkevigtige Overskrift: »Naar Damerne fører Krig«. Man maatte jo vente en Bunke ulogiske, ubeherskede, stridslystne — alle disse Egenskaber er jo *af Mændene* fastslaaet som specifikt kvindelige — Udgydelser, men intet af dette sporedes.

Dersom Kvinderne i én af deres Foreninger holder et Møde eller en Generalforsamling, hvor Meningerne er stærkt delte, og hvor Kvinderne maaske ved Tilraab eller Hyssen tilkendegiver deres Mening, da bliver de ved velvillige Journalisters Hjælp næste Dag til Spot og Latter; deres Diskussion benævnes »Mundhuggeri« og »Skænderi«, hvorimod det tilsvarende i en Forsamling af Mænd refereres som »stort Røre i — — —«, »livlig Debat« o. l.

Naar Fru Emma Gad med formanende Ord anraaber Kvinderne om at udvise Værdighed, Disciplin og Orden ved deres Møder, da spørger man uvilkaarlig, om hun da aldrig har været tilstede i de »kvindelige Forsamlinger«, hvor sociale og politiske Spørgsmaal er under Debat, ved de Generalforsamlinger, Landsmøder eller internationale Kongresser, hvor socialt og politisk interesserede Kvinder arbejder med Energi og Alvor til Fremme af deres Formaal. Havde Fru Gad været tilstede, vilde hun have erfaret, at der baade er »Disciplin og Orden«; havde hun blot én eneste Gang overværet den internationale Kvindevalgretsalliances Kongres, hvor Kvinder fra alle Verdens Lande, af alle politiske Anskuelser og fra de forskelligste Samfundslag er tilstede, vilde hun, som alle andre, være gaaet bort fuld af Beundring over den Disciplin og Værdighed, som den uensartede Forsamling med Præsidenten, Mrs. Chapman Catt som Dirigent, udviste. Fru Gads Formaninger og Bebrejdelser maa derfor sendes tilbage til hende selv; vi formaner hende til ikke oftere at skrive om Forhold, hun intet Kendskab har til, og bebrejder hende, at hun har været medvirkende til uden reelt Grundlag at gøre »kvindelige Forsamlinger« til »Spot og Latter for det ganske Lands avislæsende Publikum«.

Det vilde uden Tvivl være et nyttigt Arbejde, om Kvinderne rundt i Landet vilde være paa deres Post overfor Bladenes Skriverier, og paatale misvisende og uretfærdige Referater eller Meddelelser; Kvinderne er jo dog baade Abonnenter og Annoncører, og man vil derfor næppe overhøre deres Henstilling.

Kvinderne er i den sidste Menneskealder traadt udenfor den Privatlivets skærmende Ramme, som deres tidligere Arbejde indenfor Hjemmets fire Vægge omhegnede dem med, og maa derfor være forberedt paa de Knubs og Stød, som dette offentlige Liv fører med sig, men i det Samfundsarbejde, hvori de nu tager Del, optræder de som Individer og ikke som Køn, og deres Ydelser, værdifulde eller værdiløse, bør bedømmes individuelt, uden at man behøver at fremhæve Kønnets traditionelle Egenskaber. Dette gøres aldrig overfor Mænd, skønt de vel ogsaa som »Køn« har deres Fortrin og Mangler.

Som sagt, vi skylder Pressen rundt i Landet stor Tak for den uundværlige Hjælp, den har ydet os i det forløbne Aar, og som bl. a. gav sig et saa smukt Udslag ved vort Landsmøde i Randers sidste Sommer; men vi beder den sammen med Takken at modtage en lille Smule Kritik, der navnlig er adresseret til saavel kvindelige som mandlige Journalister i København.

Red.